

CCOO HA DEIXAT DE SER UN SINDICAT DE CLASSE

Per a alguns dels lectors aquesta afirmació els semblarà massa contundent, però lamentablement és tan certa que ja és difícil que pugui recuperar aquesta condició. No es tracta de discutir des de quan ha deixat de ser-ho, però si recordar que CCOO, fundada ara fa 50 anys, ja no compleix amb els "requisits definitoris d'un sindicat de classe", si ens basem en els propis documents fundacionals de CCOO.

Els aproximadament 4.000 caràcters, que, segons m'han orientat, ha de tenir aquest text, no em permetran estendre'm. Ho faré en nous articles si hom me'n dóna l'oportunitat. Però recordaré, punt per punt, el que era en la seva fundació (fent-ne un referent a Espanya i fora d'ella), i no és avui el sindicat CCOO. Deixant clar que em refereixo a la globalitat del sindicat i en especial als seus actuals dirigents, no a casos concrets ni a parts importants de la base sindical honesta i lluitadora (que cada dia compta menys en les decisions de la direcció).

CCOO ja no és un sindicat de classe, en no defensar la classe obrera, els explotats, enfront dels reals atacs del seu enemic, la classe empresarial (burguesa, capitalista). Nega l'existència de la lluita de classes pel simple fet de no parlar-ne (abans ho feia sempre) en cap dels seus documents, ni congressuals ni principals resolucions. És més ha adoptat en el seu "llenguatge oficial" la terminologia que fan servir els enemics de la classe obrera: "agents socials" per designar classe social, n'és el millor exemple.

CCOO ja no és un sindicat independent, capaç d'ajudar els assalariats a saber que són explotats i que hom els roba la plusvàlua d'allò que produeixen. Els seus cursos de formació no només depenen de les subvencions que donen la UE i els governs burgesos, sinó que a més els seus continguts no inclouen res que difereixi, fonamentalment, de la concepció capitalista de la societat.

CCOO ja no és un sindicat democràtic, en no respectar, en les decisions que n'adopten els dirigents, les opinions dels treballadors. En la majoria de casos ni es consulta als afectats (l'exemple de PANRICO és, entre molts, un dels més recents i dolorosos), i, si són consultats, no se'n respecta l'opinió quan no convé als interessos dels dirigents .

CCOO ja no és un sindicat representatiu de la classe obrera, en haver signat molts Pactes Socials, entesos com a pactes en què el beneficiari és el capitalisme. Un dels més escandalosos i recents ha estat l'acceptació de la nova rebaixa de les pensions, quan hi ha diners suficients.

CCOO ja no és un sindicat assembleari, en prendre constantment les seves decisions sense realitzar les necessàries assemblees de debat i contraposició d'arguments, única manera d'aconseguir que el vot de cada treballador es faci basant-se en arguments contraposats. L'última experiència positiva de la seva pràctica assembleària es remunta als anys 80 quan a Catalunya es van fer assemblees en totes les grans empreses i comarques per decidir si s'acceptava el Pacte Social. La majoria dels participants vam dir NO a la signatura del Pacte, però els dirigents de la CONC van votar SI a la reunió estatal.

CCOO ja no és un sindicat participatiu, en redactar les propostes que porta a les taules de negociació en els despatxos de la cúpula dirigent, que després intenta presentar-les com el millor per als assalariats. En realitat avui CCOO no consulta, ni als seus afiliats, abans de signar els grans Pactes amb els governs (del PP o del PSOE) i la patronal.

CCOO ja no és un sindicat unitari, en no treballar per la unitat dels diversos sindicats i en acceptar la divisió de la classe obrera imposada per la patronal. Em refereixo als convenis acceptats per aquest sindicat (el primer el de Pirelli a finals del segle passat) en què CCOO signa diferències, en les escales salarials i en altres condicions laborals, segons l'antiguitat o altres criteris.

CCOO ja no és un sindicat de lluita, en no convocar accions que realment puguin obligar la patronal a cedir davant de les justes demandes dels treballadors. En els últims anys s'ha limitat a convocar accions (vagues i manifestacions) més per deixar constància de la seva existència com a sindicat que per forçar un acord útil per a la classe obrera.

CCOO ja no és un sindicat sociopolític, en no participar més que esporàdicament (i arrossegat per altres organitzacions) en les lluites veïnals, solidàries, mediambientals, per l'habitatge, contra les privatitzacions, per les pensions dignes, o altres, de les que abans era impulsor i protagonista.

CCOO ja no és un sindicat internacionalista, en no defensar la unitat de la classe obrera més enllà de les fronteres dels estats, que la burgesia té establerts per fer funcionar el capitalisme mundial, ni criticar (abans si ho feia) l'imperialisme que aquell imposa (per robar les riqueses als pobles, com abans feien els colonitzadors). El més escandalós en aquest aspecte ha estat el suport a la CSI (Confederació Sindical Internacional), de la qual CCOO forma part, en la proclama pública d'aquella de suport a l'OTAN quan aquesta aliança militar envaïa Líbia.

No entro a analitzar els tristos i abundants casos de corrupció en els quals estan implicats importants dirigents de CCOO, ni a comentar que no és una casualitat que els dos successors de Marcelino Camacho (em refereixo a Antonio Gutiérrez Vegara i José María Fidalgo) hagin acabat al PSOE i al PP respectivament. Són conseqüències lògiques del continuat abandó de les posicions de classe.

Quim Boix i Lluch, exfundador i exdirigent estatal de CCOO, actual dirigent de la FSM (Federació Sindical Mundial), i de la CSU de PiJ.